Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 217 949 van 6 maart 2019
in de zaak RvV X

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Op zijn gekozen woonplaats bij**
advocaat Cédric KABONGO MWAMBA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 25 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Anne DANZANA, die loco advocaat Cédric KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Emeline WILLEMS, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2018 werd verzoeker in illegaal verblijf aangetroffen.

Op 25 februari 2018 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).
Dit vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone LPA Zaventem op 24/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften. Hij legde een vervalste Franse identiteitskaart op een aliasnaam voor en wou op basis hiervan naar het Verenigd Koninkrijk doorreizen. (PV HV?21?RB.001630/2019 door LPA Zaventem)
Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 24/02/2019 aan de politie van LPA Zaventem dat hij een dag in België was om zijn broers en zussen te bezoeken en dat hij daarna terug naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen omdat hij daar familie heeft.

Hij verklaart dat hij niet terug kan naar Congo omdat hij daar vervolgd, gemarteld en gedood zal worden. Hij voert oppositie tegen het regime. Betrokkene voert geen verdere details aan waarom hij deze behandeling zou ondergaan, hij vermeldt evenmin tot welke oppositiepartij hij dan wel behoort. Wat betreft een terugleiding naar Congo, ook daar stellen we vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.
Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.
Betrokkene verklaart familie te hebben in het Verenigd Koninkrijk en in België, het zou gaan om broers en zussen die mogelijk beschikken over en verblijfsrecht. Dit opent geen verblijfsrecht in België. Betrokkene is meerderjarig, de relaties tussen meerderjarige broers en zussen worden verondersteld niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Betrokkene krijgt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, hij kan hiervan echter de opheffing aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Hij kan vanuit het buitenland ook een procedure opstarten op legale wijze terug naar België te komen. ER is dus geen risico op een schending van artikel 8 van het EVRM.
Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van

artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 22/02/2019 in België te verblijven. Hij kan dit echter niet aantonen.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene legt een vervalste Franse identiteitskaart voor aan de luchthavenpolitie. Hij probeert duidelijk de autoriteiten te misleiden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften. Hij legde een vervalste Franse identiteitskaart op een aliasnaam voor en wou op basis hiervan naar het Verenigd Koninkrijk doorreizen. (PV HV?21?RB.001630/2019 door LPA Zaventem)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 24/02/2019 aan de politie van LPA Zaventem dat hij een dag in België was om zijn broers en zussen te bezoeken en dat hij daarna terug naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen omdat hij daar familie heeft.
Hij verklaart dat hij niet terug kan naar Congo omdat hij daar vervolgd, gemarteld en gedood zal worden. Hij voert oppositie tegen het regime. Betrokkene voert geen verdere details aan waarom hij deze behandeling zou ondergaan, hij vermeldt evenmin tot welke oppositiepartij hij dan wel behoort. Wat betreft een terugleiding naar Congo, ook daar stellen we vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.
Betrokkene verklaart familie te hebben in het het Verenigd Koninkrijk en in België, het zou gaan om broers en zussen die
mogelijk beschikken over en verblifjsrecht. Dit opent geen verblijfsrecht in België. Betrokkene is meerderjarig, de relaties tussen meerderjarige broers en zussen worden verondersteld niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Betrokkene krijgt een

inresiverbod van 3 jaar opgelegd, hij kan hiervan echter de opheffing aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Hij kan vanuit het buitenland ook een procedure opstarten op legale wijze terug naar België te komen. ER is dus geen risico op een schending van artikel 8 van het EVRM.
Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

<u>Terugleiding naar de grens</u>
Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone LPA Zaventem op 24/02/2019 en werd
rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 22/02/2019 in België te verblijven. Hij kan dit echter niet aantonen.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene legt een vervalste Franse identiteitskaart voor aan de luchthavenpolitie. Hij probeert duidelijk de autoriteiten te misleiden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften. Hij legde een vervalste Franse identiteitskaart op een aliasnaam voor en wou op basis hiervan naar het Verenigd Koninkrijk doorreizen. (PV HV?21?RB.001630/2019 door LPA Zaventem)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 24/02/2019 aan de politie van LPA Zaventem dat hij een dag in België was om zijn broers en zussen te bezoeken en dat hij daarna terug naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen omdat hij daar familie heeft. Hij verklaart dat hij niet terug kan naar Congo omdat hij daar vervolgd, gemarteld en gedood zal worden. Hij voert oppositie tegen het regime. Betrokkene voert geen verdere details aan waarom hij deze behandeling zou ondergaan, hij vermeldt evenmin tot welke oppositiepartij hij dan wel behoort. Wat betreft een terugleiding naar Congo, ook daar stellen we vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan

folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.
Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart familie te hebben in het Verenigd Koninkrijk en in België, het zou gaan om broers en zussen die mogelijk beschikken over een verblijfsrecht. Dit opent geen verblijfsrecht in België. Betrokkene is meerderjarig, de relaties tussen meerderjarige broers en zussen worden verondersteld niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Betrokkene krijgt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, hij kan hiervan echter de opheffing aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Hij kan vanuit het buitenland ook een procedure opstarten op legale wijze terug naar België te komen. Er is dus geen risico op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. …"

<u>Vasthouding</u>

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 22/02/2019 in België te verblijven. Hij kan dit echter niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene legt een vervalste Franse identiteitskaart voor aan de luchthavenpolitie. Hij probeert duidelijk de autoriteiten te misleiden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken.

Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.…"

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (…) 7, (…) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen*."

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.
Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.
Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"*Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".*

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM en van het hoorrecht. Verzoeker voert tevens aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt als volgt:

« Attendu qu'il ressort de l'arrêt de la Cour de justice de l'Union européenne C-116/13 du 5 novembre 2014, que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense, lequel constitue un principe général du droit de l'Union ;

Que le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50) ;

Que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu […]. […]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. […] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59) ;

Que le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34) ;

Qu'eu égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257) ;

Que ce droit d'être entendu est applicable en l'espèce dans la mesure où les trois conditions cumulatives prévues par la Cour de justice sont réunies. En effet, premièrement, la décision entreprise lui cause grief dans la mesure où elle le contrait à quitter le territoire alors qu'il développe une vie privée et familiale en Angleterre au sens de l'article 8 de la CEDH, y réside et y travaille ;

Que la décision entreprise constitue la mise en œuvre du droit européen dans la mesure où il s'agit d'une décision de retour au sens de la directive 2008/115/CE ;

Que le respect du droit d'être entendu aurait pu conduire à la prise d'une décision différente dans la mesure où le requérant a invoqué des éléments relatifs à sa situation personnelle, notamment :

- ***L'existence d'une vie familiale dans son pays de résidence avec, d'une part, sa femme, Mme FISA MADEGA, et d'autre part ses enfants Georgina, Bénédicte Manda, Emmanuel Doudou, Elvis Eliezer, Alvin Amundala et Adam, tous de nationalité britannique ;***

- ***Le requérant vit en Angleterre depuis environ 20 ans, et il y est durablement établi et intégré au regard de la vie familiale qu'il y développe et des différentes missions de travail en intérim qu'il a exercé.***

- ***Le requérant s'est récemment vu autoriser au séjour et a été convoqué en date du 12/12/2018 pour déposer ses empruntes en vue de la délivrance d'un document d'identité.***

Que lors de son audition à la police de Zaventem, il a clairement expliqué qu'il a de la famille tant en Belgique qu'en Angleterre mais que surtout il a des enfants et une femme en Angleterre où il vit et travaille ;

Que ce pan, de sa déclaration ne transparaît pas dans la décision querellée ;

Or, l'enseignement jurisprudentiel qui ressort de l'arrêt du 11 décembre 2014 de la Cour de Justice de l'Union européenne entend que le but de l'audition de l'étranger est de faire en sorte que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents de la cause, d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (C.J.U.E, c-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-3 et 59) ;

Que la partie adverse a occulté la vie privée et familiale du requérant en Angleterre dans sa décision ;

Que ce comportement de la partie adverse constitue une violation du respect des droits de la défense et du droit à être entendu ;

Que dans la mesure où la décision entreprise a été prise unilatéralement par la partie adverse et qu'il en ressort que, dans le cadre de la procédure ayant conduit à la prise de cet acte, le requérant a pu faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle et familiale, dont la prise en compte aurait pu amener à ce que la procédure administrative en cause aboutisse à un résultat différent, le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne, imposait à la partie adverse, non seulement de permettre au requérant de faire valoir utilement ses observations mais également d'en tenir compte dans sa décision ;

<u>Que la prise en compte de tous ces éléments, à savoir, la vie privée et familiale que développe le requérant en Angleterre, son admission au séjour et le fait qu'il y vit et y travaille aurait du orienter la partie adverse à prendre une décision de renvoi vers l'Angleterre</u> ;

Que même si le requérant n'est pas encore en possession de son titre de séjour, il faut noter que celui-ci n'est que le négocium, et que c'est la décision d'admission au séjour qui constitue l'instrumentum ;

Que la volonté de renvoi du requérant dans son pays d'origine démontre à suffisance que la partie adverse n'a pas examiné avec soin et impartialité l'ensemble des éléments pertinents du dossier ;

Qu'aucun élément du dossier administratif ne permet de dispenser la partie adverse de son obligation d'entendre effectivement le requérant, de tenir compte de l'ensemble des renseignements fournis avant de prendre la décision querellée ;

Attendu que la réalité de la vie privée et familiale et du requérant n'est pas contestable au regard des pièces qui sont versées au dossier ;

Que l'article 74/13 stipule que « lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Qu'il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs ne soient également pris en compte, de manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation ;

Que pourtant, la motivation de l'acte attaqué ne laisse pas transparaître que le ministre ou son délégué ait tenu compte de la vie privée et familiale du requérant, de l'intérêt supérieur de ses enfants mineurs et de sa résidence en Angleterre ;

Qu'il incombait à la partie adverse de tenir compte de l'ensemble des circonstances de fait, de la situation du requérant avant de prendre une mesure d'éloignement à son encontre. Car cela l'aurait orienté vers un renvoi dans son pays de résidence, à savoir l'Angleterre ;

Que le respect des relations sociales, professionnelles, affectives et familiales nouées par le requérant, plus particulièrement avec sa famille, est couvert par la protection conférée par l'article 8 de la CEDH ;

Que dans l'acte attaqué, la partie adverse ne souffle mot de la vie privée et familiale du requérant en Angleterre, alors qu'elle est sensée motiver sa décision en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas d'espèce ;

Que la partie adverse reste totalement en défaut d'établir que l'ingérence que constitue la décision litigieuse dans la vie privée et familiale du requérant est nécessaire et proportionnée à un des buts visés à l'article 8§2 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales alors qu'il lui incombait de faire apparaître dans la motivation de sa décision qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par l'acte attaqué et la gravité de l'atteinte au droit au respect de sa vie privée et familiale, ce qu'elle ne fait nullement ;

Que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance, de telle manière qu'il y a lieu de constater que l'acte viole l'article 8 de la CEDH ;

Qu'il ne ressort nullement du dossier administratif, ni de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse a eu le souci de prendre en considération ces éléments, dont elle avait pourtant parfaitement connaissance. Ce qui constitue une violation du principe de bonne administration ;

Qu'en s'abstenant ainsi de prendre en compte ces données, telle que prévu par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse n'a pas respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, au regard de la disposition précitée ;

Qu'en ne motivant pas sa décision en référence à la vie privée et familiale que mène le requérant en Angleterre, la décision litigieuse contrevient manifestement à l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ; »

3.3.2.2. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij hiermee niet voldaan heeft aan de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze beoordeling dringt zich des te meer op daar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing. Hiermee geeft hij aan dat hij de motieven van de bestreden beslissing begrepen heeft zodat hij zich erop kan verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2.3. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij bij zijn gehoor door de politie duidelijk uiteengezet heeft dat hij zowel familie in België als in het Verenigd Koninkrijk heeft. In dit laatste land bevinden zich zijn echtgenote en kinderen zo stelt verzoeker en werkte en woonde hij. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij totaal negeert dat hij een gezins-en privéleven heeft in het Verenigd Koninkrijk en dat dit tot uiting zou gekomen zijn als hij adequater zou gehoord geweest zijn. Volgens hem had verweerder een beslissing tot terugleiding naar het Verenigd Koninkrijk moeten nemen in plaats van naar zijn land van oorsprong. Verzoeker verwijst in zijn ondersteunend betoog naar de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en werpt op dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met zijn gezinsleven en de belangen van zijn kinderen die zich in het Verenigd Koninkrijk bevinden. Verzoeker is verder van oordeel dat de verwerende partij geen rigoureus onderzoek verricht heeft in het licht van artikel 8 EVRM. Ter ondersteuning van zijn betoog voegt hij een aantal stukken toe aan zijn verzoekschrift.

3.3.2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 februari 2019 bij zijn interceptie door de politie gehoord werd. Meer bepaald werd op het administratief verslag van dezelfde datum, dat door de federale politie werd opgesteld, genoteerd dat hij niets wenst te verklaren. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op 25 februari 2019 opnieuw door een politieambtenaar gehoord werd, dit aan de hand van een lijst met voorgedrukte vragen die opgesteld zijn in twee talen, met name het Nederlands en het Engels. Verzoeker geeft aan dat hij in België vertoeft sedert 22 februari 2019 om hier familie te bezoeken. Hij preciseert dat hij een dag in België was om zijn broers en zussen te bezoeken en dat hij daarna terug naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen omdat hij daar familie heeft. Hij verklaart dat hij niet terug kan naar Congo omdat hij daar vervolgd, gemarteld en gedood zal worden. Hij voert oppositie tegen het regime. Hij geeft aan dat hij internationale bescherming heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk en dat aldaar zijn vingerafdrukken werden genomen. Op de vraag ten slotte of hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft of kinderen heeft in België, verwijst hij naar zijn broers en zusters die in België leven en meldt hij dat zijn grootvader een Belgische onderdaan was. In het administratief dossier bevindt zich nog een fiche opgesteld op 25 februari 2019 door de directie centra van de Dienst Vreemdelingenzaken, die algemene informatie bevat over verzoeker. Hierop wordt genoteerd dat verzoeker getrouwd is en 8 kinderen heeft in Engeland. Tevens wordt hierin vermeld dat verzoeker een Engels rijbewijs heeft. Een kopie hiervan bevindt zich in het administratief dossier.

3.3.2.5. Aan de hand van dit alles kan geconcludeerd worden dat verzoeker wel degelijk gehoord werd alvorens de bestreden beslissing getroffen werd en dit tot tweemaal toe en dat hij de gelegenheid heeft gehad zijn situatie uit de doeken te doen. Een schending van het hoorrecht kan dan ook niet worden weerhouden.

3.3.2.6. Verzoeker gaat er verder aan voorbij dat de verwerende partij de plicht heeft rekening te houden met het gezinsleven dat verzoeker in België zou leiden. Deze plicht heeft ze ook vervuld aangezien in de bestreden beslissing met betrekking tot de verklaringen van verzoeker dat hij hier zijn broers en zussen kwam bezoeken, kan gelezen worden , "*Betrokkene is meerderjarig, de relaties tussen meerderjarige broers en zussen worden verondersteld niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen"*. Deze overweging vecht verzoeker niet aan zodat ze overeind blijft.

3.3.2.7. Verzoeker spitst zich toe op zijn familieleven dat hij zou leiden in het Verenigd Koninkrijk, waar zijn echtgenote zou wonen alsook zijn kinderen die de Britse nationaliteit zouden hebben, maar de Raad dient in eerste instantie op te merken dat dit familieleven niet wordt aangetoond. Het wordt met name niet aangetoond door een kopie van een rijbewijs dat aan verzoeker zou zijn afgeleverd in het Verenigd Koninkrijk en dat zich bevindt in het administratief dossier. Dit wordt evenmin aangetoond door de stukken die verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift, met name een kopie van de Engelse verblijfstitel van verzoekers vermeende echtgenote, een kopie van een attest van een tussen verzoeker en de

houdster van de voormelde Engelse verblijfstitel afgesloten gewoonterechtelijk huwelijk in Kinshasa in 1998, een kopie van een Engelse akte houdende “Convalidation of a civil mariage between two Catholics” afgesloten op 3 juni 2008 in Westminster die verzoeker vernoemt alsook de houdster van de voormelde Engelse verblijfstitel, kopies van 5 Engelse geboorteaktes van verzoekers voorgehouden kinderen alsook enkele kopies van uittreksels uit de Britse paspoorten van verzoekers voorgehouden kinderen en kopies van loonfiches van verzoeker voor enkele maanden in 2017. Van verzoeker die voorhoudt al 20 jaar in Engeland te wonen en te werken, aldaar gestudeerd te hebben en daar een gezinsleven te leiden met zijn echtgenote en 8 kinderen, kan verwacht worden dat hij dit kan staven met bewijskrachtige stukken, quod non. Kopies van stukken volstaan ook niet in een context waarbij verzoeker door de politie op heterdaad betrapt werd op een vervalste Franse identiteitskaart op een aliasnaam. Een schending van artikel 8 EVRM , artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht kan dan ook niet worden weerhouden. Evenmin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten oplegt om rekening te houden met hogere bindende rechtsnormen zoals artikel 8 EVRM.

3.3.2.8. In tweede instantie dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing verzoeker het bevel geeft het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het Verenigd Koninkrijk behoort niet tot het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. De bestreden beslissing sluit echter niet uit dat verzoeker teruggeleid wordt naar het Verenigd Koninkrijk. Dit veronderstelt een Brits paspoort, een “British Emergency Passport” of “British Emergency Certificate” om terug te keren naar het Verenigd Koninkrijk of een Reistitel voor vluchtelingen, “Convention Travel Document” (Overeenkomst Benelux-Verenigd Koninkrijk, bron, https://sif-gid.ibz.be/NL/niet_eu_verenigd_koninkrijk.aspx) , doch verzoeker beschikt hierover niet, zelfs niet over een geldige verblijfstitel, uitgereikt door het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, *« Actuellement, le requérant a été admis au séjour par les autorités britanniques qui, l’ont invité à fournir ses empruntes en date du 12/12/2018 en vue d’une délivrance de sa carte d’identité* » Stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift dat dit zou moeten aantonen, is onleesbaar. Het toont niet aan wat verzoeker stelt dat het moet aantonen. Verder is ook stuk 10 dat gevoegd wordt bij het verzoekschrift en dat een kopie betreft van een identiteitskaart dat hem vroeger zou verleend geweest zijn door het Verenigd Koninkrijk, onleesbaar. Net de stukken die verzoeker zelf betreffen en enige duiding zouden kunnen verstrekken over zijn verblijfsstatus in het Verenigd Koninkrijk zijn onleesbaar. Ter terechtzitting werd de verzoekende partij hierop gewezen. Zij koestert de verwachting dat de verwerende partij aan de hand hiervan verzoekers situatie in het Verenigd Koninkrijk uitvlooit, doch zij kan hierin bezwaarlijk gevolgd worden. Zij gaat er namelijk aan voorbij dat verzoeker door de politie op heterdaad betrapt werd op een vervalste Franse identiteitskaart op een aliasnaam waarmee hij naar het Verenigd Koninkrijk wou doorreizen. Het komt in een dergelijke context in eerste instantie aan verzoeker toe die een verhaal ontvouwt ter staving van het bezit van deze vervalste Franse identiteitskaart, om zijn verhaal met bewijskrachtige documenten te staven en minstens aan te tonen dat hij een verblijfstitel gehad heeft in het Verenigd Koninkrijk en nog recht heeft op een dergelijke verblijfstitel , quod non. Dit is de sleutel op grond waarvan de verwerende partij verzoeker zou kunnen terugleiden naar het Verenigd Koninkrijk en die verzoeker in staat stelt zijn voorgehouden gezins-en privéleven in het Verenigd Koninkrijk verder te leiden. Van de verwerende partij kan gelet op de informatie en stukken die zich bevinden in het administratief dossier niet verwacht worden dat ze nog verder motiveert in de bestreden beslissing aangaande verzoekers privé-en gezinsleven in het Verenigd Koninkrijk. De stukken die verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift kunnen geen aanleiding geven tot een andersluidende beoordeling en leiden dus tot de conclusie dat mocht hij nogmaals door de verwerende partij zelf gehoord geweest zijn en deze stukken meegedeeld hebben, dit geen aanleiding zou gegeven hebben tot een andersluidende beslissing.

Het enig middel is derhalve niet gegrond.

3.4. De vaststelling dat er geen ernstig middel ontwikkeld werd volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,	kamervoorzitter,
dhr. H. VAN GOETHEM,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
H. VAN GOETHEM	M. EKKA